

der, og hvis Forøgelse for en stor Del skyldes Regeringens egen Foranstaltning. For Resten er det mig meget bekhnderligt, som Stillingen her er vendt om. Regeringen træffer paa Trods af Tingets Afstemning en Afgørelse, hvorefter den indskrænker sin foreslaaede Plan og bygger en Havn, hvorved Fisserne opfordres til at bosætte sig og virke. Hle dette Regeringens egenmægtige Projekt gaar saa i Sandet i Stedet for i Vandet. Saaledes staar det her, men det synes saa, at det var Regeringen, der særlig maatte tage sig af disse Forhold, særlig maatte lade Tinget om for dets Bedkommende at lade Naade gaa for Ret og af Hensyn til Familierne, Fisserbefolkningen der paa Stedet, hjælpe Regeringen til, at Allemperne, som ere meget store, og som det er paatrængende nødvendigt at afhjælpe, kunde finde Afhjælpning. Men lige modsat er Forholdet: Almindelig Velvilje her i Tinget for at faa denne Sag frem, Projekter derimod fra Regeringens! Jeg fremstiller blot dette for mulig at — jeg vil ikke sige irritere, irritere behøver ikke at være noget fornærmeligt Ord — men dog for mulig ogsaa at bidrage mit til at paavirke Regeringens Samvittighed overfor denne Fisserbefolkning. Dette at ændre og forbedre Havnen, det første af de tre af den ærede Repræsentant for disse Egne nævnte Alternativer; ja, det tør jeg, som ikke vandbhygningskyndig, ikke sige noget om. Det eneste, jeg turde sige, var, om det ikke vilde være let gørligt, at Regeringen i alt Fald i Forbindelse med Garant, Amtsrådet, bragte Havnen tilbage i den Stand, hvori den var, da den blev anlagt, ved at rense den for Sandet for at se, om der saa dog ikke kan gaa nogle Aar hen. Ellers tror jeg ikke, det vilde hjælpe stort at estergive dem Gælden med Renter og Afdrag. Det nærer jeg ikke Tvivl om, at den Opførelse vil Regeringen gerne vise og maaste Tinget med, thi naar en Forretning erklæres saa totalt fallit, som denne Forretning er, og naar den Garant, Amtsrådet, som skulde indestaa for Sagen, ikke gør noget for den, saa kan jeg ikke skønne rettere, end at saa er der ikke stor Fordel bunden ved en Beslutning, hvorved man unnlader det Kunststykke at plukke Haar af en Staldet. Hvad i Alverden skal det kunne nytte Fisserne der, naar man indskrænker sig til ikke at forlange Renter eller Afdrag af dem, naar de absolut intet kunne betale? Naar det endda var Frederiksborg Amtsråd, som vilde estergive dem disse Renter og Afdrag, kunde jeg forstaa det, men fra Statens Side er dette for lidet. Saa bliver der det tredje tilbage, den nye

Havn, som vi alle stille paa, og som jeg ligesom det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Ate Valgtreds ønsker maa faa et saadant Omfang, at ogsaa virkelige Fartøjer og ikke blot større Baade, men virkelige Fiskefartøjer, som kunne gaa over Kattegat, maatte kunne søge ind der. Skulde imidlertid Sagen derved blive udsat i Aaringer, vil jeg dog sige, at frem for at give Havnen disse store Dimensioner, ønsker jeg den øjeblikkelige Hjælp, hvorved det blev muligt, at ogsaa de store Fisserbaade, der kunne gaa op til Anholt og det nordlige Kattegat, fik deres Havn. At denne Sag skulde udsættes, vilde meget undre mig, og den Bestedenhed i Kravet, som den ærede Repræsentant for Kredsen deroppe udbidste ved ikke at forlange denne vistnok eneste Udvej betraadt, inden man forsøgte at blive enig om at oprette lignende Havne paa andre Steder, forekommer mig at være en Anvisning ud i det blaa. Derved bestemmes der intet om Tiden, og imedens gaar Fisserlejet til Grunde. Her er der et gammelt Fiskested og en dygtig Befolkning og her er der en Havn, som er bleven ødelagt, fordi Regeringen, som Forholdene da vare, har anlagt den daarlig. Her er der altsaa noget, som skal afhjælpes, og hvad vil det saa sige, at vi skulle finde os i, at det hele raadiede op, og at Fisserbefolkningen svækkedes, indtil der en Gang kunde blive anlagt noget et andet Sted, som ikke var nær saa godt, som dette vilde kunne blive? Jeg mener imidlertid som sagt, at trods de krydsende Udtalelser kan enhver Ven af Fisserbefolkningen og særlig af denne Sag kun glæde sig over Tingets almindelige Velvilje overfor Spørgsmaalet. Vi ere ikke vant til at faa en særlig Opmuntring fra den ærede Minister i sige Sager, naar vi ere enige om en Indstilling, men Stede kan vel en saadan ikke gøre den paagældende Befolkning. Rigtig nok blev der sagt af en Valer forleden, at man hellere skulde tie om dette, for saa skadede man ikke Befolkningen der. Ja det manglede bare, at vi ikke her i Salen efter Forretningsordenen kunde faa vore Krav udtalte for ikke at irritere! — Det Spørgsmaal, jeg dernæst skal omtale med et Par Ord, er Indstillingen under Nr. 1. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Sagen, men blot udtale det Ønske, at Folgen af den forventede Henvisning til Indenrigsministeren vil blive, at den ærede Minister vil fortolke den bestaaende Lovgivning om Hjemstedsbevijer overfor de paagældende Kommuner saa liberalt som muligt og eventuelt tage Anledning af Henvisningen til at lade Lovgivningen om Hjemstedsbevijerne underlæse en Revision. Med Hensyn til Punkt 7 staar jeg paa det Standpunkt,